l'Empordà

Per EloiA el dg., 09/09/2007 - 09:00

Sopa de Cabra

-

Rock'n'Cat

Lletra original

Nascut entre Blanes i Cadaqués,Molt tocat per la tramuntana,D'una sola cosa pots estar segur,Quan més vell més tocat de l'ala.Sempre deia que a la matinada es matariaPerò cap al mig dia anava ben torrat.Somriu i diu que no té pressa,Ningú m'esperà allà dalt.Anar a l'infern no m'interessa,És molt més bonic l'Empordà.Varen passar ampolles i anys,I en Siset encara aguantava,Dormint la mona a la vora del Ter,Però ell mai no s'hi tirava.Sempre deia ....I quan veig la llum de l'albaSe'm treuen les ganes de marxar,Potser que avui no em suïcidi,Potser ho deixi fins demà.

Lletra traduïda

... i la bellesa salvadora

Els autors de la cançó diuen que... Josep Thió: La vaig fer quan tenia disset anys i estava en un grup d'institut que es deia Copacabana. (...) Em va costar una mica, no va ser de les fàcils. En aquell moment havia descobert Bruce Springsteen, i el que buscava era un tipus de cançó com les que havia sentit d'ell. Buscava l'estil i l'emoció que m'havia transmés aquell disc. **Els prega_rockers diuen que...**Sovint les veritats ens les canten els borratxos, els profetes i els pallassos. Són homes autèntics i lúcids alhora que maleïts i fràgils com ara el boig Slomo de la pel·lícula "El tren de la Vida". En aquesta cançó la veritat ve de la mà d'un borratxo de l'Empordà (potser de Torroella de Montgrí?), que ens recorda que la vida pot tirar endavant si hom és capaç de copsar-ne la bellesa.

Creu en la bellesa, t'hi va la vida.

A continuació tens un relat d'un psicòleg jueu deportat a un camp de concentració nazi, on explica com la bellesa va ser un motiu per mantenir-se viu.En otra ocasión estávamos cavando una trinchera. Amanecía en nuestro derredor, un amanecer gris. Gris era el cielo, y gris la nieve a la pálida luz del alba; grises los harapos que mal cubrían los cuerpos de los prisioneros y grises sus rostros (...) . En una última y violenta protesta contra lo inexorable de mi muerte imminente, sentí como si mi espíritu traspasara la melancolía que nos envolvía, me sentí trascender aquel mundo desesperado, insensato, y desde alguna parte escuché un victorioso "sí" como contestación a mi pregunta sobre la existencia de una intencionalidad última. En aquel momento y en alguna franja lejana encendieron una luz, que se quedó allí fija en el horizonte como si alguien la hubiera pintado, en medio del gris miserable de aquel amanecer en Babiera. "Et lux in tenebris lucet, y la luz brilló en la oscuridad". Estuve muchas horas trabajando el terreno helado. El guardián pasó junto a mí, insultándome y una vez más me volví a conversar con mi amada (...). Y, entonces, en aquel momento un pájaro bajó volando y se posó justo frente a mí, sobre la tierra que había extraído de la franja, y se me quedó mirando fijamente"[Víctor E. Frankl, "El hombre en busca de sentido", Editorial Herder, pàgina 48]